

Hella om brosk och fina årgångar

Fjortonde säsongen och snart 300 matcher för Hammarbys A-lag. Med det grönvitaste hjärtat av alla spelare blickar Mikael Hellström framåt med optimism, trots en illvillig broskskada. Och vid ett nostalgiskt retrospektiv över grönvita årgångar rankar han årets trupp högt.

– Vi har en bra bredd i år. Och så har Covic börjat göra riktiga idiotträddningar, det är viktigt, berömer Hella.

Andra halvlek hade just börjat när Djurgården sparkade in plågsamma 6-0 mot Hammarby på Råsunda den 13 augusti 1990. Den mest pinsamma förlusten i historien var i färd med att fullbordas då tränare Kenta Ohlsson vände sig till unge Mikael Hellström med orden "Nu går du in och vänder det här". En unik karriär hade inletts på ett lika unikt sätt.

– All eventuell nervositet var bortblåst då. Laget bestod av elva individualister som inte fungerade som ett lag och min debut gick hyfsat, efter omständigheterna, minns Hella.

Inhoppet ledde åtminstone till att Djurgårdens målgör bromsades något och resultatet stannade vid hemska 1-9. Men det ledde också till att 18-åriga Mikael Hellström i ett nafs hade påbörjat en imponerande grönvit karriär. Killen från Västerhaninge blev ordinarie i startelvan resten av säsongen och i stort sett resten av millenniet. Sakta men säkert växte den kvicke vänsterfoten fast som favorit bland grönvita hjärtan och har på 172 försök egentligen aldrig gjort en dålig match i Allsvenskan. Hella var med under den ostadiga första halvan av nittiotalet och upplevde marschen uppåt i allsvenska maratontabellen med SM-guldet 2001 som given höjdpunkt.

Oklart om skadan

I år står Mikael Hellström emellertid inte lika stadigt

– Vi har en bra bredd i år, säger Mikael Hellström.

längre. För första gången sen debuten för snart trettio år sedan dras han med en skada av det allvarigare slaget. Ovissheten är stor och inga röntgenplåtar kan ge klara besked om den elakartade broskskadan.

– Det är väldigt vanskligt nu. Vet inte riktigt hur jag ska tackla det, det får ta sin tid och kroppen får läka ihop det. Jag har inte blivit sämre de senaste dagarna, men har inte heller riktigt kommit över tröskeln än, säger Mikael Hellström som för närvarande deltar i de lättare träningsmomenten på Årsta IP.

Vad tror du det beror på att ni haft så mycket skador i år?

Otroligt svårt att säga. Vi har inte tränat särskilt annorlunda jämfört med förra året, jag hoppas att det bara beror på att vi haft ett väldigt oflyt helt enkelt, men jag vet inte, säger Hella.

Trots den närmast överkliga skadelistan är Hella imponerad av årets A-trupp. Han hyllar spelet på mittfältet med balansspelaren Mikkel Jensen och kreativa Karl-Oskar Fjortoft ("en spindel i nätet som står för idéerna – vår viktigaste spelare"), berömmar Alexander Östlund för sin inställning, Max von Schlebrügge för sitt lyft jämfört med förra året och är glad över kvaliteten och bredden i dagens Hammarby.

– Det känns bra att vi klarar av att ersätta en så pass viktig spelare som Johan Andersson. Det har fungerat överallt vilka killar vi än har slängt in, även de som inte gjort så många allsvenska matcher förr, säger Hella.

Den bredden Hammarby visat upp i år fanns inte då Mikael etsade sig fast på Söderstadion i början av nittioalet.

– Visst fanns det duktiga spelare, men de nyförvärv som gjordes från division 1 och 2 tillförde inget och det var mycket slarv i spelet. Det kämpades inte lika mycket då, berättar Hella.

Lyckad omskolning

I en hemmamatch mot bottenlaget Häcken 1998 låg ett chockat Hammarby under med 0-3 och tränare Rolf Zetterlund insåg att något måste göras. Mittfältare Hellström flyttades ner till vänsterbackplats och vid slutsignalen hade Hammarby räddat en poäng och 3-3 blinkade på resultattavlan. Resten av säsongen blev en kamp i den allsvenska toppen som

slutade med en hedervärd tredjeplats.

– Jag fick en nytändning. Det gick lite slentrian i spelet på mittfältet samtidigt som det inom europeisk fotboll blivit mer vanligt med offensiva ytterbackar. Att jag blev back med tillstånd att gå framåt kändes rätt och det är nog Roffes förtjänst att det lyfte där, säger Hella.

Vid det laget hade mycket inom Hammarby förändrats. Till det bättre, enligt Micke.

– Ja, en vilja att bli bättre spred sig i stället för acceptera att vara ett jojo-lag. Personer som inte borde finnas i en idrottsförening försvann och det blev mer styrda arbetsuppgifter. Det var inte längre någon polsk riksdag, en långsiktig och bra satsning på att etablera sig i toppen av Allsvenskan inleddes, säger Hella.

Med sikte inställt på 300 A-lagsmatcher och med mer rutin än många på Söderstadions norra läktare har Mikael Hellström många goda grönvita minnen. Han nämner, utan minsta tvekan, Dan Sahlin som den bäste spelare han någonsin spelat med eller mött ("tycker fortfarande det verkade extremt bortkastat att satsa på fotbollen så sent"), kallar Thomas Lundin för en odugling inte bara på egen planhalva utan

i stort sett överallt utom i motståndarnas straffområde ("men han gjorde mål på 80 procent av sina chanser") och minns konstellationen med Peter Berggren, Hasse Bergh och Jensa Gustafson med njutning.

Varje Hammarbyare i landet håller i dag andan och tummarna för att en enastående grönvit karriär inte ska spolieras av lite utslitet brosk.

– Jag tror inte att det här kan stoppa mig, säger Hella och lugnar oss en smula.

HELLAS BÄSTA ÅRGÅNGSTRUPPER:

Hammarby 2003: + + + +

"Årets trupp är den bästa. Vi har lyckats ersätta viktiga spelare vid behov och har fått in nyförvärv som håller hög klass."

Hammarby 2001: + + + +

"Hamnar knappt före truppen 1998. Inget skrämde oss då, vi visste att vi kunde vända underlägen. Känslan fanns hela tiden att vi kunde ta guld."

Hammarby 1998: + + + +

"Kaj, Johan, Stark och Hasse Berggren hade kommit och vinnarkänslan växte. Det hade hänt någonting."

Hammarby 1994: + + +

"Hasse Bergh var otroligt bra på mittfältet. Ett klassiskt gäng."

Hammarby 2002: + + +

"Kändes som vi hade en starkare trupp då, även om det gick som det gick med resultaten."

Lasse Lejdebj